

Maruška je bůhvíkde

Maruška velmi dobře ví, co znamená *bůhvíkde*. Je to hodně dobré místo a ona je tam často a ráda.

Je to právě to místo, o kterém nikdo neví, kde je.

To ví jen člověk sám.

Marušku baví chodit do školy. Líbí se jí strakatý batoh, růžová krabička se svačinou a barevné pastelky, které chrastí v krabičce. Zbožňuje paní učitelku Moniku Královou, s kterou je vyučování zábavné. Školy se nebojí, kdepak.

A přesto, když Maruška už sedí v lavici a hledí při vyučování na tabuli, stane se, že jí paní učitelka zaťuká na ramínko. Jako právě teď.

„Haló, haló, kdepak se nám ta Maruška toulá? Asi zase bůhvíkde.“

Děti se smějí a Maruška se vzpomíná.

Ano, v myšlenkách byla docela jinde než ve třídě. Zadívala se totiž na vázičku na stole paní učitelky, v níž jsou smrkové větvičky ozdobené slaměnými zvonečky. Blíží se Vánoce. A Marušku by nesmírně zajímalo, odkud takové Vánoce přišly, koho prvního napadlo zdobit stromek. A hned si představila zasněžený les. Kam se v takové zimě schovají srnky, jeleni, nebo zajíci? Nemají hlad? V tu chvíli Maruška

vidí malinkého zajíčka schouleného do klubíčka, klepe se zimou a v bříšku mu kručí hlad. Jenže paní učitelka ji vrátí z lesa do třídy.

„Kdepak jsi byla, Maruško?“ ptá se vlídně paní učitelka.

Ví, že tahle žačka má mimořádnou fantazii, ale ve škole se musí učit, nedá se nic dělat.

„V lese,“ přiznává Maruška.

„V lese?“ vypískne nechápavě Julinka. „V jakém lese?“

„V zasněženém lese.“

Julinka nevěřičně kroutí hlavou. Není to poprvé, co se Maruška při hodině ztratila. Jednou dokonce tvrdila, že sedí v letadle! A dnes zase

les. Julinka i ostatní spolužačky si už několikrát říkaly, že by chtěly zažít to, co Maruška. Ale dá se téhle upovídáné spolužačce věřit?

Maruška obrátí velká modrá kukadla na paní učitelku.

„Co mají k jídlu lesní zvířata, když les zapadá sněhem?“

Paní učitelka ví, že musí s dětmi počítat, mají přece hodinu matematiky. Ale taky ví, že pokud Marušce neodpoví, žačka se znovu ztratí v představách a stejně pozor dávat nebude. Proto bude lepší, když místo knoflíků a jehel začnou sčítat jablka, hrušky a mrkev.

„Lesní zvěř v zimě okusuje větve a kůru stromů. Některá zvířátka si umí zásoby na zimu vytvořit sami,“ začne vyprávět paní učitelka.

„Třeba veverky!“ vykřikne Toník. „U nás na zahradě máme lískový keř. A skoro všechny oříšky nám veverky ukradnou!“

Spolužáci se zachechtají. Nejen Maruška v duchu vidí partičku zr-
zavých veverek, jak jde v noci s baterkou krást oříšky.

„Nesmějte se,“ zlobí se Toník. „Babička pak nemá z čeho péct vanilkové rohlíčky.“

„Veverky jistě neví, že lískový keř patří vám,“ tiší paní učitelka třídu. „Zvířata žijí jinak než lidé. Nechápu, co znamenají ploty a ohrady.“

„My nosíme v zimě do lesa zeleninu,“ hlásí se Matyáš. „S dědou jsme tam odnesli už dva košíky mrkve.“

„My taky!“ křičí další děti. „My tam byli s babičkou!“

„Já s tátou!“

„Můj strejda je hajný, pracuje v lese!“

„Správně! To je ono,“ kývá hlavou paní učitelka. „Lidé chodí zvířata do lesa v zimě přikrmovat. Víte co? Spočítáme to.“

Paní učitelka jde rychle k tabuli. Pospíchá. Čas běží a děti dnes musí naučit počítat se závorkami! Honem kreslí na tabuli tři mrkve a pět jablíček.

„Představte si, že tohle všechno jsme dali do košíčku a donesli do lesa. Přiběhli zajíci a...“

„To je málo,“ volá Matyáš. „My měli v košíku mrkvi aspoň padesát!“

„Jo, je to málo, zajíců je v lese hodně,“ přizvukují děti.

Maruška se usmívá. Je ráda, že kvůli ní se všichni baví o lese a o zvířátkách. Však v lese je lépe než ve škole, to musí uznat každý!

A zatímco paní učitelka děti utišila a vysvětluje, že jde o pouhý příklad, na kterém se mají naučit počítat, Maruška už zase třídu opouští.

Jde lesní pěšinou, pod nohama jí křupe sněh, na větvičkách se hou-
pou rampouchy. Jde a sama neví kam. Tedy – vlastně ví. Jde *bůhvíkam*.

